தரிசனம்

மழை கொட்டு கொட்டு என்று கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஐந்து நாட்களுக்குமுன் பிடித்த மழை இன்னும் நிற்கவில்லை. வெளியே தலை காட்டவோ கால் வைக்கவோ முடியாத நிலையில் கிராமத்தில் ஒவ்வொருவரும் வீட்டோடு கிடந்தார்கள். அந்திசந்திகளில் கூடத் தெருவில் மனித நடமாட்டத்தைக் காண முடியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே வெள்ளக்காடு. இரண்டொரு வீடுகளில் பலஹீனமான மண் சுவர்கள் விழுந்து விட்டன. அன்றாடக்கூலி வேலை செய்து ஜீவித்து வந்த மக்கள் ஒவ்வொரு நாளையும் எப்படித்தான் கழித்தார்களோ?

மளிகைக்கடை ஆறுமுகம் பிள்ளை வீட்டின் தெருத்திண் ணையில், தட்டி வைத்துக் கட்டப்பட்ட ஒரு மூலையில் இரண்டு மனித ஜீவன்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. இரண்டும் அனாதை கள்; ஆனால் எங்கெங்கோ பிறந்த இந்த இரண்டு அனாதைகளும் சந்தர்ப்ப விசித்திரத்தால் ஒரு திண்ணையில், ஒரு பாயில் படுத்துறங்கும்படி நேர்ந்தது.

அந்த இடம் முத்துப்பிள்ளையின் வாசஸ்தலம். பத்து வருடங் களாக அந்த மூலையில்தான் அவர் படுத்து உறங்குகிறார். ஒருவருக் குத்தான் தாராளமாகப் படுத்துக்கொள்ள அங்கே இடம் உண்டு. அந்தக் குறுகிய பகுதியில், ஊருக்குப் புதியவனான ஆண்டியப்பனும் பங்குக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டதற்கு இந்த மழைதான் காரணம்.

ஆண்டியப்பன் ஏதோ ஒரு தூரத்துக் கிராமத்தைச் சோந்தவன். வயது பதின்மூன்று இருக்கும். அவனுக்குத் தாயுமில்லை; தகப்பனுமில்லை. அனாதையாக வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வழி தேடி அந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். ஒரு பெரிய வீட்டில் மாடு மேய்க்கும் வேலை கிடைத்தது. இரண்டு நேரக் கஞ்சியும் ஒரு நேரச் சாதமும்தான் சம்பளம். தொழுவிலேயே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு விட்டுத் தொழுவிலேயே ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொள்வான். இப்படியே இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன. அப்புறம் அடைமழை பிடித்துக் கொண்டு விடவே, தொழுவில் படுத்துக் கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. மண்தரையெல்லாம் ஈரச் சதுப்பேறிப் பனிக் கட்டியாகக் குளிர்ந்தது. சுவர்களோ அதையும் விட மோசம். மாட்டையே கடித்து ரத்தத்தை உறிஞ்சும் பெரிய பெரிய கொசுக்கள் வேறு ஏகமாகப் பெருகி முகம், முதுகு, கைகால்கள் என்று அவன் உடம்பு முழுவதையுமே சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தன. இந்தச் சூழ்நிலையில் போர்த்துக் கொள்ள ஒரு கந்தைகூட இல்லாமல் ஓலைப் பாயில் தூங்குவது எப்படி? இம்சை பொறுக்க மாட்டாத அந்தப் பையன் தன் துயரக் குரலுக்குப் பைத்தியக்கார முத்துப் பிள்ளை ஒருவர்தான் செவி சாய்ப்பார் என்று நம்பி அவரிடம் வந்தான்.

“தாத்தா! ராத்திரிக்கு நான் திண்ணையில் வந்து படுத்துக் கொள்ளட்டுமா?” என்றான்.

முத்துப் பிள்ளை அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தாரே ஒழிய, பதில் சொல்லுவதற்கு வாயைத் திறக்கவில்லை.

ஆண்டியப்பன் மறுபடியும் தன் வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தான். மொத்தம் ஆறு தடவைகள் அவன் வாய் திறந்து கேட்ட பிறகுதான் “திண்ணையா...” என்றார் முத்துப்பிள்ளை.

“ஆமாம்...”

“படுக்கவா?”

“உம்.”

“திண்ணையில் தானே? படுத்துக்கோயேன்!” என்று அனுமதி கொடுத்தார் முத்துப் பிள்ளை.

அப்புறம், “நீ யாரு?” என்று அவனை மெதுவாக விசாரித்தார்.

ஆண்டியப்பன் தன் பிறப்பு வளர்ப்பைப் பற்றியும், தான் வேலை செய்யும் வீட்டுத் தொழுவில் தூங்க முடியாமல் படும் க டத்தையும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னான்.

அன்றிரவு முத்துப் பிள்ளை ஒரு கோடியிலும் ஆண்டியப்பன் மறு கோடியிலுமாகப் படுத்துத் தூங்கினார்கள். இது திண்ணையின் சொந்தக் காரருக்கும் தெரிய வந்தது. உடனே அவர் ஆண்டியப்பனை விரட்டாததற்குக் காரணம், அவனுடைய முதலாளி அவருக்கு மிகவும் வேண்டியவராகவும் அதைவிட முக்கியமாக அந்த ஊரிலேயே பெரும்புள்ளியாகவும் இருந்ததுதான்.

பையன் இரண்டாவது நாள் படுத்துத் தூங்கும்போது, மழையோடு காற்றும் சேர்ந்துகொண்டது. சுழன்று சுழன்று பேயாட்டம் போட்டு அடித்த முரட்டுக் காற்றில் சில வீடுகளின் கூரைகள் பறந்துவிட்டன. சில மரங்களும் சாய்ந்தன. அப்போது ஆறுமுகம் பிள்ளை வீட்டுத் திண்ணையிலும் திண்ணையை ஒட்டிய சுவரிலும் மழைத்துளிகளை விசிறி அடித்தது காற்று. தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஆண்டியப்பன் சவுக்கடி பட்டவனைப் போல் துள்ளி எழுந்தான். அவனால் கண்ணைத் திறக்கவே முடியவில்லை. என்ன நடக்கிறது என்றே புரியாமல் புத்தி பேதலித்து

நின்றான். சுய உணர்வு தட்டுவதற்கு முன்பே, ஈரத் துணியுடன், முத்துப் பிள்ளை படுத்திருக்கும் மறைவிடத்துக்கு ஓடினான். போன வேகத்தில் அவன் உடம்பிலிருந்து தெறித்த மழைத் துளிகள் அவரையும் எழுப்பிவிட்டன. அவர் "என்ன, ஏது?" என்று விசாரிப்பதற்கு முன்பாகவே, ஆண்டியப்பன் பேய்க்கு பயந்து ஓடி வந்தவனைப்போல் வாய்குழறிக் கொண்டே, "மழை! மழை!" என்று புலம்பினான்.

"சரி சரி" என்று சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்தார் முத்துப் பிள்ளை. அவர் குரல் கேட்ட பிறகுதான் அவனுக்குச் சுய உணர்வு வந்தது. சிறிது நேரம் நின்றுகொண்டேயிருந்தான். பிறகு, கட்டியிருக்கும் கந்தையைப் பிழிந்தான்.

"தாத்தா! ஒரு துண்டு இருந்தால் கொடுங்கள், காலையில் அதைத் துவைத்துக் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்று ஆண்டியப்பன் கேட்டான்.

முத்துப் பிள்ளை, "என்னது?" என்றார்.

"ஒரு துண்டு இருக்குமா?"

"துண்டு இல்லை...இந்தா, இதைக் கட்டிக்கோ" என்று ஒரு பழைய துணியைக் கொடுத்தார் கிழவர்.

ஆண்டியப்பன் அதை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு, அவருக்குப் பக்கத்திலேயே படுத்தான். அவருடைய துப்பட்டியின் ஒரு பகுதியைத் தூக்கத்திலேயே எப்படியோ இழுத்துத் தன் உடம்பின் ஒரு பகுதியை மூடிக் கொண்டான். புயல் காற்றின் ஓலம் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்து, "நீயாரு?" என்று முத்துப்பிள்ளை கேட்டதும் அவனுக்கு அந்தக் க ட நிலையிலும் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

"ஊர்க்காரர்கள் இவரைப் பைத்தியக்காரக் கிழவன் என்று சொல்வதில் தப்பில்லை. நேற்றுச் சாயங்காலம் தான் நம் கதை முழுவதையும் சொன்னோம். அதற்குள் இன்று திரும்பவும் யார் என்று கேட்கிறாரே?" என்று எண்ணி உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். பிள்ளை, மறுபடியும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால் பதில் சொல்லலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால் அவரிடமிருந்து அப்புறம் வார்த்தை வரவில்லை; குறட்டைதான் வந்தது. குறட்டை ஒலி கேட்டு ஆண்டியப்பன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். 'அப்பாவி, பாவம்!' என்று அவருக்கு இரக்கம் காட்டவும் செய்தான். அனாதைக்கு அனாதை இரக்கம் காட்டுவது! இப்படிப்பட்ட ஒரு நம்ப முடியாத நாடகத்தை நிகழ்த்தின அன்றைய இரவின் மழையும் புயலும்!

முத்துப் பிள்ளை பத்து வருடங்களாகவே பைத்தியக்காரக் கிழவராக, அப்பாவியாக வாழ்ந்து வருகிறார். ஆனால் அவர் நாலு பேரைப்போல் வாழ்ந்த காலமும் உண்டு. அது இந்தத் தலை முறையினருக்குத் தெரியாது. முந்திய தலைமுறையினர் அவருக்குச் சமமான வயதுடைய சிலர் அறிவார்கள். ஆனால் அவர்கள் அந்தக் காலத்தையே இப்போது மறந்து விட்டார்கள். அதனால் முத்துப் பிள்ளை பிறக்கும்போதே இப்படி அறுபது வயதுக் கிழவராக, அப்பாவி மனிதராகப் பிறந்து, பிறந்த நாள் முதல் மளிகைக் கடை ஆறுமுகம் பிள்ளையின் வீட்டுத் திண்ணையிலேயே வசித்து வருவதுபோல் எல்லோருக்கும் தோன்றியது.

பத்து வருடங்களுக்குமுன் முத்துப் பிள்ளையின் பூர்வாசிரமம் விட்ட குறை தொட்ட குறையின்றி முடிவடைந்துவிட்டது. மனைவியும் மக்களும் காலமாகிவிட்டார்கள். மூத்த மகனின் மகள், தன் தாயோடு, தாயின் பிறந்த வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். கடைக்குட்டி மகன் வறுமையைத் தாங்க முடியாமல் வீட்டை

விட்டுச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கோ போனவன் தான், அப்புறம் ஊர் திரும்பவே இல்லை. இவ்வளவும் ஐம்பது வயதுக்குள் நடந்து முடிந்துவிட்டன. கடைசியில் குடியிருந்த மண் வீட்டை- தம்முடைய ஒரே சொத்தை-மளிகைக்கடை ஆறுமுகம் பிள்ளையின் ஆதினத்துக்கு விட்டு விட்டு, அவர் திண்ணையில் வந்து தமக்குப் புகலிடம் தேடிக் கொண்டார் முத்துப் பிள்ளை.

ஆறுமுகம் பிள்ளை, அந்தக் கிழவருடைய அத்தையின் மகன் வயிற்றுப் பேரன். அவர் கொஞ்சம் நிலம் நீச்சு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்; ஒரு மளிகைக் கடையும் நடந்து வருகிறது. அவரும் அவர் மனைவியும் அனாதையாக வந்து சேர்ந்த கிழவருக்குத் தம்முடைய வீட்டுத் திண்ணையில் இடம் கொடுத்தார்கள்; அவர் அன்றாடம் கூலி வேலைக்குப் போய்ச் சம்பாதித்துக் கொண்டு வரும் காசை வாங்கிக் கொண்டு சாப்பாடு போட்டார்கள். அவரால் அந்தக் குடும்பத்துக்கு எந்தவிதமான நஷ்டமும் இல்லை; கஷ்டமும் இல்லை. ஆனால் கொடுமைப்படுத்துவதற்கு நஷ்டமோ கஷ்டமோ காரணமாக இருந்தாக வேண்டும் என்ற அவசியம் ஏதாவது உண்டா?

காசு கொடுத்துச் சாப்பிடுகிறவர்தான் என்றாலும், வலிய வந்தவர்; வேறு கதியில்லாதவர். ஒருவனைக் கொடுமைப்படுத்து வதற்கு இந்தக் காரணங்களே போதும் என்று ஆறுமுகம் பிள்ளையும் அவர் மனைவியும் நினைத்து விட்டார்கள். முத்துப் பிள்ளை சாப்பிட வரும் போதெல்லாம் வசை மாரிதான். 'பேய்த் தீனி தின்கிறார்' என்பதிலிருந்து, 'எதிரே வந்தால் சகுனத் தடை' என்பது வரை எத்தனையோ நிஷ்டூர வார்த்தைகள். தண்ணீர் கொடுக்கும் பாத்திரம் தரையில் வைக்கப்படும் போது ஏழு வீட்டுக்குச் சத்தம் கேட்கும்; பாதித் தண்ணீர் கீழே சிந்திப் போகும். மறுதடவை தண்ணீர் கேட்டு விட்டாலோ மீண்டும் ஒரு மணி நேரத்துக்கு வசை மாரிதான்.

இத்தனை அவமானங்களைச் சகித்துக் கொண்டு அங்கே கிடக்க வேண்டிய அவசியம் எதுவுமில்லை. அங்கே கொடுக்கும் காசை வேறு இடத்தில் கொடுத்தால் நல்ல சாப்பாடு போடுவார்கள் என்பதும் உண்மைதான். இது சிறு குழந்தைக்கும் தெரியக்கூடிய சர்வ சாதாரணமான விஷயமே. ஆனால், இவ்வளவு தூரத்துக்கு அவரால் சிந்திக்க முடியவில்லை. கஷ்டமோ நஷ்டமோ உறவு முறைக்குள் கிடந்தால்தான் மரியாதை என்று ஆரம்பத்தில் நினைத்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தாரே, அந்த முடிவு அவரை அப்படியே தளையிட்டு நிறுத்திவிட்டது. பொறியும் புத்தியும் கலங்கி வந்த மனிதனைக் கொடுமையும் கொல்லும் சொற்களும் சேர்ந்து அறவே பைத்தியமாக்கி விட்டன. விரட்டினாலும் போகாமல், விளக்கிலேயே வந்துவிழும் பூச்சியாக மாறிவிட்டார் முத்துப் பிள்ளை. இதை நன்றாகவும் தெள்ளத் தெளிவாகவும் அறிந்து கொண்டார்கள் ஆறுமுகப் பிள்ளையும் அவர் மனைவியும். என்றாவது ஒரு நாள் ஒரு வார்த்தை அன்பாகப் பேசி விட்டால் - அப்படியெல்லாம் அவர்களால் பேசவும் முடியாது - முத்துப் பிள்ளை புத்தி சுவாதீனம் அடைந்து வீட்டை விட்டுப் போய்விடு வார். அவர் வருமானத்தின் மூலம் மாதா மாதம் மிஞ்சும் பத்துப் பதினைந்து ரூபாயை இழக்க வேண்டியிருக்கும் என்ற பயம்கூட அவர்களுக்கு உண்டாகிவிட்டது. 'அதை அதை வைக்க வேண்டிய இடத்தில்தான் வைக்கவேண்டும்' என்று அவர்கள் எத்தனையோ தடவைகள் பரஸ்பரம் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

முத்துப் பிள்ளை நாள் தவறாமல் கூலி வேலைக்குப் போவார். வேலையில்லாத நாட்களில் வீட்டு வேலைகளை ஓய்வொழிச்சல் இல்லாமல் செய்து கொண்டிருப்பார். வேலையே அவரது இயற்கையாக, அவர் உயிரோடு இருப்பதை அவருக்கே சுட்டிக் காட்டும் சின்னமாக இருந்தது. இப்படிப்பட்ட மனிதர் சேர்ந்தாற் போல் நாலைந்து. நாட்கள் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்

திருக்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது, இந்த அடைமழையினால். இது பத்து வருட காலத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய சோதனை என்றே சொல்ல வேண்டும். வேலையில்லாமல், வருமானமில்லாமல் பழியாகக் கிடந்து, தண்டச் சோறு சாப்பிடுவதாக ஆறுமுகம் பிள்ளையும் அவர் மனைவியும் அவரை மாற்றி மாற்றி நெருப்பில் வாட்டி எடுத்தார்கள். நல்ல வேளையாக அவரை நெருப்பு அதிகம் சுடவில்லை. ஏற்கெனவே உடம்பும் மனமும் உணர்விழந்து போயிருந்தது, அவருக்கு அந்தச் சமயத்தில் ஓரளவு பாதுகாப்பாக இருந்து உதவியது.

ஒருநாள் இரவு மழை சற்று மட்டுப்பட்டது. சிறு தூறல் மட்டும் இலேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. அமைதியான நேரம். பக்கத்தில் ஆண்டியப்பன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். எப்படியோ விழிப்புத் தட்டி எழுந்த முத்துப்பிள்ளை, சிறிது நேரம் பாயில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். தூங்குகின்ற பையன் யார் என்பது அவருக்கு அப்பொழுது 'பளிச்'சென்று ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. வெகு நேரம் சிரமப்பட்டு யோசித்து பிறகுதான், அவன் யார், எப்படி அங்கு வந்து சேர்ந்தான் என்பவையெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. அவன்மேல் கலைந்து கிடந்த துணியை எடுத்து, நன்றாக விரித்துப் போர்த்தினார். அந்தச் சமயத்தில் சுவர் மூலையில் ஓட்டுத் தாழ் வாரத்துக்கும் சுவருக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு சிறு பொந்திலிருந்து 'சிலுக்','சிலுக்' என்று குருவிக் குஞ்சுகள் கத்துவது காதில் விழுந்தது. ஒரு பெரிய குருவி பொந்திலிருந்து வெளியே வந்து சிறகடித்துப் பறப்பதும் திரும்பவும் பொந்துக்குள் போவதும் ஒரு நிமிஷத்தில் பழையபடியும் வெளியே வந்து வட்டமிட்டுப் பறப்பதுமாக இருந்தது. அந்த இருட்டு மூலையில் அது கண்ணுக்குத் தெரியா விட்டாலும், காதில் விழும் சத்தத்தைக் கொண்டு ஊகிக்க முடிந்தது. ஒரு சமயம், குருவி முத்துப் பிள்ளைக்கு வலதுகைப் புறத்தில், வெகு சமீபமாகப் பறந்து வந்து ஐந்தாறு இடங்களில் உட்கார்ந்து விட்டு

'விருட்' என்று பறந்து மேலே பொந்துக்குப் போனது. முத்துப் பிள்ளை அண்ணாந்து பார்த்து விட்டுத் திரும்பவும் கையைச் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். குருவிக் குஞ்சுகள் தொடர்ந்து கத்திக் கொண்டேயிருந்தன.

கடைசியாகக் கிழவர் பாயில் படுத்தார். அப்புறம் அவர் தூங்கவில்லை என்பதுடன் ஒரேயடியாகப் பெருமூச்சு விட்டு விம்மவும் தொடங்கிவிட்டார். உடம்பெல்லாம் கொதித்தது. சூழ்நிலையின் குளிர் உடம்பைத் தொடவில்லை. துப்பட்டியைத் தனியே எடுத்து, ஆண்டியப்பனுக்குப் போர்த்து விட்டு வெற்றுடம் புடன் கிடந்தார்.

விடியும் வரையில் மழையும் ஓயவில்லை; குருவிக் குஞ்சு கத்தலும் நிற்கவில்லை.

மறுநாள் இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக வீட்டுக்குள்ளே போன முத்துப் பிள்ளையை, "சாப்பாட்டு மணி அடித்து விட்டதா? மணிப்பிரகாரம் வயிற்றுக்குப் போடாவிட்டால் உயிரா போய்விடும்? அப்படிப் போகிற உயிர் தான் போகட்டுமே! இருந்து எந்த ராஜ்யத்தை ஆளப்போகுது?" என்று சொல்லிக் கொண்டே வரவேற்றாள் ஆறுமுகம் பிள்ளையின் மனைவி. இந்த வரவேற்புரை பழைய பல்லவிதான். இதற்கு பயந்துகொண்டு கொஞ்சம் நேரம் கழித்துப் போனாலோ, "உமக்குக் காத்திருந்து படைக்க இங்கே என்ன கட்டின பெண்டாட்டியா இருக்கிறாள்? உம்முடைய முகத்தில் விழித்தாலும் ஆகாதென்றுதானே அவள் காலா காலத்தில் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள்?" என்ற வரவேற்புரையைக் கேட்க வேண்டி வரும். அதனால் நேரத்திலேயே போய்ச் சாப்பாட்டுக்கு உட்கார்ந்தார் கிழவர். தட்டில் போடப் பட்ட சாதத்தில் பாதி தரையில் விழுந்தது. அவர் அதை அள்ளி நடுத்தட்டில் போட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, தட்டைப் பார்க்காமல் அவருடைய

குனிந்த தலையையே வெறுப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவள் கொதிக்கிற குழம்பை அவருடைய புறங் கையில் ஊற்றி விட்டாள்.

"ஐயோ!" என்று சூடு பொறுக்காமல் கையை இழுத்தார் முத்துப் பிள்ளை.

"கண் என்ன அவிஞ்சா போச்சு? குழம்புக் கரண்டி கூடவா கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போய்விடும்?" என்றாள். அடுத்த நிமிஷம், "அப்படிப் பறக்கப் பறக்க வெறும் சோற்றை எடுத்து விழுங்க, நாள் பூராவும் பட்டினியா கிடந்தீர்? காலையில் ஒரு சட்டியும் மத்தியானம் ஒரு சட்டியும் கொண்டுவந்து நான் தானே கொட்டினேன்?" என்று சொன்னாள்.

அவள் அந்தப் பக்கம் போன பிறகு ஐந்தாறு கவளத்தை எடுத்து விழுங்கினார் முத்துப் பிள்ளை. பாதித்தட்டு காலியானதும் அப்படியே எழுந்துதட்டோடு வெளியே வந்தார். இடது கையால் மடியிலிருந்த ஒரு பழைய காகிதத்தை எடுத்து அதில் மீதியிருந்த சாதத்தைக் கொட்டினார். தட்டைக் கழுவி உள்ளே கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தார். காகிதத்தில் இருந்த சாதத்தைப் பொட்டலமாகக் கட்டி, தாம் படுக்கும் இடத்தில் மாடக் குழியில் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டுப் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டார். அப்புறம் ஆண்டியப்பனும் மழையோடு மழையாகத் தலையில் ஒரு துணியைப் போட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்.

"தாத்தா! இந்த அடைமழை எப்பத்தான் நிக்கப் போகிறது? கீழத் தெருவிலே நாலு வீடு இடிஞ்சு விழுந்திட்டதாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனும் படுத்தான்.

ஆறுமுகம் பிள்ளை வீட்டுத் தெரு வாசல் கதவு சாத்தப் பட்டது.

மழை இரைச்சலில் குருவிக் குஞ்சுகள் கத்தியது கேட்க வில்லை. தாய்க் குருவியையும் காணவில்லை.

பதினொரு மணிக்கெல்லாம் மழை சற்று நின்றது; வெறித்தது என்றே சொல்லவேண்டும். நம்ப முடியாத அதிசயம்போல், வானத்தின் ஒரு பகுதி வெளிவாங்கி, மங்கலாக நிலவொளியும் வீசியது. அப்போது சொல்லி வைத்தது போல் தாய்க்குருவி வெளியே பறந்து வந்தது. குஞ்சுகளின் கூச்சல் தெள்ளத் தெளிவாகக் கேட்டது.

அவ்வளவு நேரமும் தூங்காமல் படுத்திருந்த முத்துப் பிள்ளை அதிவேகமாக எழுந்து உட்கார்ந்தார். தாய்க்குருவி தெருவுக்குப் பறந்துபோய், சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு வந்து சேர்ந்தது. திண்ணையின் பல பகுதிகளிலும் சுவரில் இரண்டொரு இடங் களிலும் பூச்சி புழுக்களைக் கொத்துவதுபோல் எதையோ கொத்தியது. அப்புறம் குஞ்சுகளிடம் சென்றது. தாயைக் கண்டதும் குஞ்சுகளின் கூச்சல் பெரிதாயிற்று.

முத்துப்பிள்ளை மாடக் குழியிலிருந்து பொட்டலத்தை எடுத்துத் திண்ணையின் மறுகோடியில்-தாய்க்குருவி பயமில்லாமல் வந்து போகக் கூடிய தூரத்தில்-கொண்டுபோய், நன்றாகப் பிரித்து வைத்துவிட்டுப் பாயில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

தாய்க் குருவி அம்பைப் போல் சாதத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது. வாய் நியைச் சோற்றுப் பருக்கைகளைக் கவ்விக்கொண்டு பொந்துக்குப் பறந்தது. குஞ்சுகளின் கும்மாளமும் படபடப்பும் கூச்சலில் பிரதிபலித்தன. நிமிஷத்துக்கு ஒரு தடவை பொந்துக்கும் பொட்டலத்துக்குமாகக் குருவி பறந்து கொண்டிருந்தது.

முத்துப் பிள்ளை, உட்கார்ந்த நிலையிலேயே இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் உயர்த்திக் குவித்தார். கண்களை

மூடிக்கொண்டு, "அம்மா!...முருகா!" என்று சத்தம் போட்டுச் சொன்னார். அரைத் தூக்கத்துடன் கிடந்த ஆண்டியப்பன் உடனே விழித்துவிட்டான். கும்பிட்ட கையோடு கிழவர் உட்கார்ந்திருப் பதை அந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் பார்த்தான். அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"என்ன தாத்தா?..." என்று மெதுவாக விசாரித்தான்.

"முருகா!...முருகா!..." என்று வாய்க்குள்ளேயே ஜபித்துக் கொண்டு அழுதார் முத்துப் பிள்ளை.

அவருடைய தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கி, "தாத்தா, ஏன் அழுகிறீங்க? என்ன சங்கதி?" என்று அவன் கேட்கவே, " பாவம்! பத்து நாட்களாய் மழை. அதுதான் என்ன செய்யும்?" என்று பதிலளித்தார் கிழவர்.

"எதுதான் என்ன செய்யும்? என்ன சொல்றீங்க தாத்தா?"

"எல்லாம் பொடிப் பொடிக் குஞ்சு-அந்தத் தாய்க் குருவியைப் பாரு? ஆண்டியப்பா!" என்றார் முத்துப் பிள்ளை.

பையன் திரும்பிப் பார்த்தான். குருவி பறப்பது, குஞ்சுகள் கத்துவது, காகிதத்தில் சாதம் கிடப்பது...அவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. கிழவர் தான் பொட்டலம் கட்டிச் சாதத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறார் என்பதையும் புரிந்து கொண்டான். ஆனால் அவர் எதற்காகக் கும்பிட வேண்டும்? ஏன் எழுகிறார்? அது மட்டும் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

எவ்வளவோ காலத்துக்குமுன், இதே போன்று மழை பெய்து கொண்டிருந்த ஓர் இரவில்தான், திருக்கோவிலூரின் சிறுமனை யொன்றில், குறுகலான இடைகழியில் நின்று, 'பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவர்'-மூன்று முதலாழ்வார்கள்-அந்தாதி ரூபத்தில்

மெய்விளக்கேற்றித் திரிவிக்கிரம மூர்த்தியைத் தரிசித்தார்களாம். ஆனால் இங்கே இப்போது அந்தாதி விளக்கில்லை; பழைய காகிதத்தில் சிறிது சாதம்தான் கிடந்தது. இந்த விளக்கின் முன் அன்பும், சத்தியமும், நம்பிக்கையும், தெய்வ சாந்நித்யமும் குஞ்சுக்கு இரையூட்டும் குருவியாகக் கண்காணச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந் தன. இத்தனை குணங்களும் இத்தனை இயல்புகளும் இன்னும் உலகத்தில் இருக்கின்றவா?

முத்துப் பிள்ளையால் இந்த தரிசனத்தைத் தாங்கவே முடியவில்லை. கண்ணீர் விட்டு அழுதார்; கைகளைக் குவித்துக் கும்பிட்டார். 'பைத்தியக்காரக் கிழவன் தன்னையே கும்பிட்டுக் கொள்ளாமல் வேறு எதையோ போய்த் தொழுகிறானே' என்று ஆண்டியப்பனின் அந்தராத்மா எண்ணியதோ என்னவோ, அவரை நோக்கிக் கைகூப்பித் தொழும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டது.

